

endvidere adcitere, d.v.s. procestilvarsle, fonden med samme retsvirkning som nævnt i bemærkningerne til stk. 3.

Er fonden derimod ikke af egen drift indtrådt som part i sagen, eller har parterne ikke eller ikke i så god tid, at fonden effektivt har kunnet varetage sine interesser, adciteret fonden, er retsafgørelsen uden virkning for fonden.

Til § 281.

Denne bestemmelse, der gengiver ansvars-konventionens art. X og fondskonventionens art. 8, indeholder regler om udenlandske dommes retskraft og eksigibilitet, d.v.s. i hvilket omfang de kan fuldbyrdes her i landet, dels domme afsagt mod ejeren og hans forsikrings-giver, *stk. 1*, dels domme afsagt mod den internationale fond, *stk. 2*. Hovedprincippet er, at domme, der er afsagt af en ifølge de to konventioner kompetent domstol, skal anerkendes af andre konventionsstater og kunne fuldbyrdes der, når de kan fuldbyrdes i den stat, hvor de er afsagt. Den stat, hvor dommen ønskes fuldbyrdet, kan stille formelle krav til fuldbyrdelsesproceduren, men kan ikke tage sagens realiteter op på ny. Eksekutionskraften gælder dog naturligvis med det forbehold, der følger af, at alle krav skal have forholdsmæssig dækning, hvor ansvarsbegrænsningsreglerne, jfr. udkastets § 270, medfører, at der ikke kan gives fuld dækning. Har ejeren således oprettet en begrænsningsfond, kan erstatningskravet alene fuldbyrdes i fonden, og forsikringshave- ren må tåle en forholdsmæssig reduktion af sit krav, såfremt de samlede krav overstiger begrænsningsbeløbet.

Det er endvidere efter konventionerne en betingelse for fuldbyrdelse i andre konventionsstater, at dommen ikke er opnået ved svig, eller at sagsøgte ikke har fået et rimeligt varsel. I stedet for at gengive disse to undtagelser har man i udvalget overvejet at medtage en almindelig ordre public-bestemmelse svarende til § 223 a i retsplejeloven, hvorefter det er en betingelse for fuldbyrdelse af udenlandske domme her i landet, at anerkendelsen af dommen ikke ville være åbenbart uforenelig med landets retsorden. Da dette princip vil gælde, hvad enten det anføres eller ej, er man under de nordiske drøftelser blevet enige om ikke at anføre noget herom i lovteksten og altså også at undlade at gengive konventionens mere begrænsede ordre public-regel. Selve

fuldbyrdelsen må ske efter retsplejelovens regler, jfr. § 479.

Til § 282.

Denne bestemmelse giver regler om anvendelsesområdet og gengiver ansvarskonventionens art. II.

Ifølge bestemmelsen finder en række regler, nemlig §§ 267–272, 276 og 279–281, anvendelse på skade, som er opstået ved, at olie udtømmes eller udflyder fra et skib, der transporterer olie i bulk som last, såfremt skaden er opstået her i riget eller i en anden stat, som har tilsluttet sig ansvarskonventionen.

De nævnte bestemmelser finder endvidere anvendelse på udgifter, som forårsages af forholdsregler, der tages med henblik på at afværge eller begrænse sådan skade i Danmark eller en anden konventionsstat uden hensyn til, hvor de nævnte forholdsregler er taget. Dette vil således omfatte forholdsregler taget på det åbne hav eller på en anden konventionsstats område, og der er ikke noget krav om, at der skal være forvoldt skade på en konventionsstats område.

De bestemmelser, der ikke er taget med i opregningen, er dels reglerne om forsikringspligt §§ 273–275, dels reglerne om den internationale erstatningsfond §§ 277–278, hvoraf de førstnævnte selv indeholder bestemmelser om deres anvendelsesområde, mens anvendelsesområdet vedrørende de sidstnævnte om erstatningsfonden reguleres af bestemmelserne i fondskonventionen, der, jfr. udkastets § 277, indkorporeres i dansk ret.

Reglerne i § 282 skal forstås således, at de ikke blot fastsætter reglerne anvendelsesområde, men også gælder som lovvalgsregler. Når sag om olieansvar rejses ved dansk domstol, skal disse regler anvendes, uanset om skaden er opstået i Danmark eller i udlandet, og uanset hvad dansk international privatret i øvrigt ville føre til. Kun hvis det er en følge af lovudkastets § 282, at ansvarsreglerne ikke finder anvendelse, kan der blive tale om på grundlag af almindelige international privatretlige regler at undersøge, om der efter det ifølge disse regler anvendelige retssystem kan blive tale om ansvar. Hvis således sagen vedrører skade i en fremmed stat, som ikke er tilsluttet konventionen, kan det tænkes, at dennes regler om ansvar finder anvendelse. Det følger da imidlertid af sølovens § 242, at de